

11 познахъ мои-тѣ птица;” Така въ гнѣвъ-
тъ си ся заклѣхъ: “Че иѣма да влѣзътъ
12 въ мое-то упоконеніе.” Гледайте, братіе, да
не бы да има въ иѣкого отъ васъ сърдце
лукаво на невѣрство, што да отстѣши
13 отъ Бога живаго; Но увѣщавайтъ ся единъ
другъ всякой день, доклѣ ся зове “Днесъ,”
да не бы да ся ожесточи иѣкой отъ васъ
14 чрѣзъ измамж-тѣ на грѣхъ-тѣ. Защото
ный станжмы причастници на Христа,
“ако удѣржимъ до края тѣрдо начало-то
15 на увѣреніе-то; Когато ся казува: “Днесъ,
ако чуете неговъ-тѣ гласъ, не ожесточа-
вайте сърдца-та си, както въ прѣороче-
16 иє-то.” Защото иѣкои си като чухъ прѣ-
орочихъ *го*; но не всички които излѣзо-
17 хъ изъ Египетъ чрѣзъ Моисея. А на кон
негодова четыридесетъ години? Не на тѣзи
ли, които съгрѣшихъ, и рна които кости-
18 тѣ паднажхъ въ пустынѣ-тѣ? На кон
опще ся заклѣ че иѣма да влѣзътъ въ не-
гово-то упоконеніе? не на тѣзи ли, които
19 ся не покорявахъ? И видимъ че не мо-
гохъ да влѣзътъ заради невѣре-то си.

ГЛАВА 4.

1 И тѣй понеже *ни* остава обѣщаніе да
влѣземъ въ негово-то упоконеніе, “нека ся
убоимъ, да не бы да ся яви иѣкой отъ
2 въстъ че ся е лишила *отъ него*. Защото намъ
ся благовѣсти, както и тѣмъ; но тѣхъ гы
не ползова слово-то което чухъ, понеже
въ тѣзи които го бѣхъ чули, не бѣше
3 размѣсено съ вѣрхъ. Защото влѣзувами
въ упоконеніе-то ный които повѣрувахъ, както рече: “Така ся заклѣхъ въ гнѣвъ-
тъ си, че иѣма да влѣзътъ въ мое-то у-
поконеніе;” ако и да сѫ были свѣршени дѣ-
ла-та *Божіи* отъ поставленіе-то на свѣтъ-
4 тѣ. Защото иїдѣхъ си е реклъ за седмий-
тѣ день така: “И починихъ си Богъ въ
седмий-тѣ день отъ всички-тѣ си дѣла.”
5 И на това място пакъ: “Нѣма да влѣзътъ
6 въ мое-то упоконеніе.” И тѣй, понеже о-
става иѣкои да влѣзътъ въ него, и тѣзи
на които ся отъ понарѣдъ благовѣсти, не
7 сѫ влѣзли заради непокорство-то. Пакъ о-
прѣдѣлява иѣкой день, “Днесъ,” като ка-
зува чрѣзъ Давида, подиръ толкози врѣме,
както ся рече: “Днесъ ако чуете неговъ-
тѣ гласъ, не ожесточавайте сърдца-та си.”
8 Защото ако бѣ имъ даль *Иисусъ Навинъ*

^и Ст. 6.^о Ст. 7.^п Числ. 14; 2, 4, 11, 24, 30.^р Втор. 1; 34, 36, 38.^ч Числ. 14; 22, 29 и др. 26;^и 65. Псал. 106; 26. 1 Кор.^т 10; 5. Іуд. 5.^с Числ. 14; 30. Втор. 1; 34, 35.^и Гл. 4; 6.^и Быт. 2; 2. Исх. 20; 11, 31; 17.^о Гл. 3; 19.^п Иса. 95; 7. Гл. 3; 7.^р Гл. 3; 12, 18, 19.^ч Иса. 49; 2. Іср. 23; 29. 2^и Кор. 10; 4, 5. 1 Пет. 1; 23.^т и Прит. 5; 4.^с Евс. 6; 17. Отп. 1; 16. 2; 16.^и 1 Кор. 14; 24, 25.^и Псал. 33; 13, 14. 90; 8. 139;^{11, 12.}^и Иов. 26; 6. 31; 21. Прит.^{15; 11.}^и Гл. 3; 1.

упоконеніе, слѣдъ това не бы говорилъ за
9 другъ день. Слѣдователно за пародъ-тѣ
10 Божій остава упоконеніе. Защото който е
влѣзъ въ негово-то упоконеніе, и той си
починж отъ свои-тѣ си дѣла, както Богъ
11 отъ неговъ-тѣ си. И тѣй да ся постараємъ
да влѣземъ въ това упоконеніе, за да не
падне иѣкой въ ^иистый-тѣ примѣръ на
12 непокорство-то. Защото Божіе-то слово е
“живо, и дѣятелно, и по ^иостро отъ ^ився-
кой мечь остръ и отъ дѣвъ-тѣ страны, и
проминува до раздѣленіе-то на душаж-тѣ
и на духъ-тѣ, на ставы-тѣ и на мозъкъ-тѣ,
и ^ииздира помышленія-та и намѣренія-та
13 сърдечны; И ^ииѣма никое създание да не
е явно прѣдъ него, но всичко-то е голо
и ^иразскрито прѣдъ очи-тѣ на тогозъ,
къмъ когото е нашій-тѣ отвѣтъ.

14 И тѣй като имамъ великтъ *Първося-
щеникъ*, ^икйто е проминжалъ небеса-та,
Іисуса Сына Божія, ^инека дѣржимъ това
15 исповѣданіе. Защото ^ииѣмамъ първося-
щеникъ ^икйто да не може да пострада
съ *насъ* въ наши-тѣ немощи, ^ино ^икйто
16 освѣнъ грѣхъ, искушенъ бы подобно *намъ*
всякакъ. И тѣй да пристаждвамъ съ дѣр-
звновеніе къмъ прѣстолъ-тѣ на благодать-
тѣ за да пріемемъ милость, и да намѣримъ
благодать за помощь въ врѣме на нуждѫ.

ГЛАВА 5.

1 Защото всякой първосященикъ ^икйто
се зема изъ между человѣци-тѣ, ^иза че-
ловѣцы-тѣ ся поставя въ служение ^икъмъ
Бога, ^ида приноси дарове и жертви за
2 грѣхове-тѣ. Такъвъ ^икйто ^иможе да има
состраданіе къмъ невѣжы-тѣ и заблужда-
ющы-тѣ; защото ^и самъ е обложенъ съ
3 немощь; И ^иза това е длѣженъ, както за
народъ-тѣ, така и за себе си да приноси
4 жертви за грѣхове-тѣ. И ^иникой не зема
на себе си тѣзи почестъ, освѣнъ тойзи
кйто ся призыва отъ Бога ^икакто и
5 Ааронъ. “Тѣй и Христосъ не прослави
себе си да стане първосященикъ, но
тойзи кйто му е реклъ: ^и“Сынъ мой си
6 ты, азъ днесъ тя родихъ.” Както и на дру-
го място казува: “Ты си Священикъ въ
7 вѣкъ по чинъ-тѣ Мелхиседековъ,” Който
въ дни-тѣ на пльть-тѣ си, като принесе
8 съсъ силно выканіе и съсъ сълзы, ^имол-
денія и молбы тому, ^икйто можаше да го

^и Гл. 7; 26. 9; 12, 24.^о Гл. 10; 23.^п Иса. 53; 3. Гл. 2; 18.^р Лук. 22; 28.^ч 2 Кор. 5; 21. Гл. 7; 26. 1^и Пет. 2; 22. 1 Іоан. 3; 5.^т Ефес. 2; 18. 3; 12. Гл. 10;^с 19, 21, 22.^и Гл. 8; 3.^о Гл. 2; 17.^п Гл. 8; 3, 4. 9; 9. 10; 11. 11; 4.^р Гл. 2; 18. 4; 15.^и Гл. 7; 28.^о Лев. 4; 3. 9; 7. 16; 6, 15,^п 16. 17. Гл. 7; 27. 9; 7.^ч 2 Лѣт. 26; 18. Іоан. 3; 27.^и Исх. 28; 1. Числ. 16; 5, 40.^т 1 Лѣт. 23; 13.^с Іоан. 8; 54.^и Иса. 2; 7. Гл. 1; 5.^о Иса. 110; 4. Гл. 7; 17. 21.^п Іас. 22; 1. Мат. 27; 46,^ч 50. Мар. 15; 34, 37.^и Мат. 26; 39, 42, 44. Мар.^т 14; 36, 39. Іоан. 17; 1.^с Мат. 26; 53. Мар. 14; 36.